



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK****JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **REMA Battery, s. r. o.**, IČ 28985681, se sídlem v Praze 4, Antala Staška 510/38, zastoupeného JUDr. Tomášem Sequensem, advokátem se sídlem v Praze 1, Jungmannova 745/24, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí České republiky**, se sídlem v Praze 10, Vršovická 1442/65, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím v nezákonném poskytnutí informací podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, týkajících se žalobce, třetí osobě,

**t a k t o :**

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

**O d ů v o d n ě n í :**

## I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat v tom, že žalovaný poskytl panu Václavu K. (dále též „žadatel“ nebo „V. K.“), podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 123/1998 Sb.“), informace týkající se žalobce, a to konkrétně *Protokol z dohledu nad činností kolektivního systému společnosti REMA Battery, s. r. o.* ze dne 16. 2. 2016 a Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 6. 2016, č. j. 38404/ENV/16, 2035/720/16, jímž bylo společnosti REMA Battery, s. r. o., uloženo zjednání nápravy ve smyslu § 31p odst. 2 písm. a) zákona o odpadech.

## II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

Žalobce v podané žalobě nejprve shrnul dosavadní skutkový stav. Uvedl, že žádostí ze dne 23. 5. 2016 pan V. K. požadoval po žalovaném poskytnutí informací o žalobci, včetně poskytnutí protokolu z dohledu nad činností kolektivního systému žalobce ze dne 12. 2. 2016 (dále jen „Protokol“) a rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 6. 2016, č. j. 38404/ENV/16, ve věci dohledu nad činností kolektivního systému žalobce (dále jen „Rozhodnutí o nápravných opatřeních“). Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 7. 2016, č. j. 51012/ENV/16, částečně zpřístupnění informací žadateli odepřel, a to pokud jde o poskytnutí Protokolu a Rozhodnutí o nápravných opatřeních, neboť tyto dokumenty se týkají dosud neukončeného řízení. O rozkladu žadatele proti rozhodnutí o odepření poskytnutí těchto dokumentů rozhodl ministr životního prostředí rozhodnutím ze dne 16. 12. 2016, č. j. 3435/M/16, 86290/ENV/16, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání. Proti rozhodnutí o rozkladu podal žalobce dne 6. 2. 2017 správní žalobu a současně v obnoveném správním řízení v rámci svého vyjádření navrhl, aby žalovaný řízení přerušil do rozhodnutí o této žalobě. Žalovaný však řízení nepřerušil a naopak požadované dokumenty, až na některé části, žadateli zpřístupnil. K části odepřených informací žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 13. 3. 2017, č. j. 18535/ENV/17.

Ve vztahu k otázce aktivní věcné legitimace žalobce uvedl, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je za zásah ve smyslu ustanovení § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), možné považovat i poskytnutí informací správním orgánem jakožto povinným subjektem. Žalobce citoval část rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 1As 189/2014, podle něhož *„Poskytnutí informace podle okolností může být nezákonným zásahem povinného subjektu do práva toho, o němž se informace poskytuje, na informační sebeurčení (...). Poskytne-li informaci, kterou mu zákon poskytnout neumožňuje, a zároveň takovéto poskytnutí bude představovat zásah do práv konkrétní osoby (...), může se dotčená osoba bránit zásahovou žalobou (...).“* Ačkoliv se v citovaném případě jednalo o aplikaci zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, je z povahy věci zřejmé, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poskytování informací podle zákona č. 123/1998 Sb. Žalobce proto je aktivně věcně legitimován k podání žaloby proti nezákonnému zásahu.

V následujícím bodu žaloby žalobce uvedl, že v řízení, které předcházelo vydání nového rozhodnutí správního orgánu I. stupně po zrušení jeho předcházejícího rozhodnutí k rozkladu V. K., podal vyjádření, v němž navrhnul, aby žalovaný řízení přerušil do vydání rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí o rozkladu (řízení o žalobě vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 8A 33/2017 – poznámka soudu), neboť výsledek řízení o žalobě může mít vliv na obnovené správní řízení. Důvody, pro které žalovaný návrhu na přerušování řízení nevyhověl, nejsou podle žalobce správné, zakládají se na nesprávném právním posouzení, jež mělo za následek zpřístupnění Protokolu a Rozhodnutí o nápravných opatřeních. Pokud by bylo žalobě vyhověno, stalo by se vedené řízení bezpředmětným. Přerušování řízení bylo dle žalobce namíště i s ohledem na zvláštní povahu řízení o zpřístupnění informací podle zákona č. 123/1998 Sb., neboť zatímco v případě odepření zpřístupnění informací se vydává správní rozhodnutí, v případě zpřístupnění informací se žádné formální rozhodnutí nevydává a informace se rovnou poskytne. Pokud takovým zpřístupněním dojde k neoprávněnému zásahu do práva jiné osoby, pak ani následně úspěšné uplatnění opravných prostředků ze strany poškozené osoby již této újmě nemůže zabránit.

Žalobce dále vyslovil přesvědčení, že z důvodu povahy řízení o zpřístupnění informace je osobě, již se zpřístupňovaná informace týká, odepřena ochrana v podobě dvojinstančnosti neboli práva na nápravu vad prvoinstančního rozhodnutí v odvolacím řízení, současně se ocitá v nerovném postavení ve vztahu k žadateli. Vzhledem k tomu, že jak zásada dvojinstančnosti, tak rovnosti jsou součástí práva na spravedlivý proces, je zákonná úprava řízení o zpřístupnění informace podle zákona č. 123/1998 Sb. protiústavní. Ze stejného důvodu bylo povinností žalovaného počkat se zpřístupněním Protokolu a Rozhodnutí o nápravných opatřeních za situace, kdy by takové zpřístupnění mohlo být následkem rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí o rozkladu shledáno nezákonným.

Další žalobcova námitka směřovala k aplikaci ustanovení § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. Podle žalobce důvod, pro který žalovaný původně odepřel poskytnutí požadovaných dokumentů – tj. pro neexistenci neukončeného řízení – trvá i nadále, neboť ačkoliv Rozhodnutí o nápravných opatřeních již nabylo právní moci, žalobce je napadl správní žalobou. Žalobce má za to, že smysl a účel ustanovení § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. vyžaduje, aby se dané ustanovení minimálně v některých případech aplikovalo i na pravomocně skončená řízení. Efekt ochrany podle § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. by po zrušení pravomocného rozhodnutí byl zcela zmařen, pokud by v mezidobí došlo ke zpřístupnění informací. Ochrana podle daného ustanovení by se tak podle žalobce vždy měla aplikovat ještě během lhůty pro podání správní žaloby, a je-li žaloba podána, pak až do ukončení řízení o ní.

Žalobce dále uvedl, že existují další důvody pro odepření zpřístupnění Protokolu a Rozhodnutí o nápravných opatřeních. Zaprvé žalobce poukázal na neexistenci práva na zpřístupnění listin formou jejich zaslání žadateli. Forma zpřístupnění písemností podle § 2 písm. a) a c) zákona č. 123/1998 Sb. je omezena na přímé nahlížení do písemností či pořizování opisů či kopií, a to osobně za účasti žadatele v sídle či jiných prostorách povinných subjektů. Zadruhé žalobce namítal obcházení zákonných podmínek pro zpřístupnění správního spisu. Zpřístupnění písemností týkajících se správního řízení je právem, které podle § 38 správního řádu jinak náleží jen účastníkovi správního řízení, případně osobám, které prokáží právní zájem nebo jiný právní důvod. Žadatel přitom není a ani nebyl účastníkem správního řízení, jehož se týkají požadované listiny, ani nijak neprokazuje právní zájem či jiný právní důvod. Závěrem žalobce poukázal na šikanózní povahu žádosti o informace. Žadatel se domáhal výlučně informací o konkrétní kontrole, realizované žalovaným, a o negativních důsledcích, které z ní pro žalobce vyplývají. Ze žádosti žadatele ale zjevně nebyl patrný jakýkoli zájem o životní prostředí nebo vliv činnosti žalobce na něj. Hlavní motivací žadatele bylo pouze poškození žalobce prostřednictvím uveřejnění závěrů žalovaného, případně zneužití poskytnutých informací pro komerční účely či účely konkurenčního boje mezi kolektivními systémy, či snaha o ovlivnění správního řízení. Takový cíl by byl zjevně nelegitimní a neodpovídal by účelu zákona č. 123/1998 Sb., kterým je realizace práva na informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů. Podle § 8 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, přitom platí, že zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany.

Závěrem podané žaloby žalobce navrhl, aby soud určil, že zásah žalovaného, spočívající v poskytnutí Protokolu a Rozhodnutí o nápravných opatřeních žadateli, je nezákonný.

### III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě nejprve upřesnil, že žádost V. K. o informace byla formulována obecně, neobsahovala konkrétní požadavek na poskytnutí Protokolu a Rozhodnutí o nápravných opatřeních, ale požadavek na zaslání všech aktů správních orgánů zachycených v písemné podobě v souvislosti s provedenými kontrolami a učiněnými výzvami. Žalovaný sám identifikoval dva dokumenty, které odpovídaly tomuto požadavku V. K.

Ve vztahu k rozhodnutí o odepření poskytnutí informace ze dne 25. 7. 2016, č. j. 51012/ENV/16, žalovaný uvedl, že analogicky aplikoval ustanovení § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. na posuzovaný případ neukončeného řízení o uložení nápravného opatření podle § 31p zákona o odpadech. Nápravné opatření má totiž podle názoru žalovaného obdobný charakter jako sankce. Vzhledem k tomu, že předmětné správní řízení bylo zahájeno na základě zjištění zaznamenaných v Protokolu, žalovaný rovněž tento Protokol považoval za dokument obsahující informace týkající se dosud nepravomocně skončeného správního řízení o uložení nápravných opatření.

K novému vyřízení žádosti V. K. (po zrušení rozhodnutí č. j. 51012/ENV/16) žalovaný uvedl, že došlo ke změně skutkového a právního stavu, žalovaný tak zpřístupnil žadateli Protokol a Rozhodnutí o nápravných opatřeních, v nichž znečitelnil některé údaje z důvodu ochrany obchodního tajemství a ochrany osobních údajů.

Ve vztahu k samotnému předmětu projednávané žaloby žalovaný uvedl, že neprovedl nezákonný zásah. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. 3Aps 4/2011, podle něhož se v případě zásahu musí jednat o faktický úkon správního orgánu, z něhož vzniká žalobci újma. Žalobce ale vznik újmy, ani skutečnost, že by žalovaný postupoval v rozporu s právními předpisy, neprokázal.

K námitce nepřerušení řízení žalovaný uvedl, že nepochybil, pokud proces vyřízení žádosti o informace k návrhu žalobce nepřerušil. Nesprávný je názor žalobce, že v případě úspěšnosti žaloby proti rozhodnutí ministra životního prostředí o rozkladu by se stalo vedené řízení bezpředmětným. V případě, že by bylo rozhodnutí o rozkladu zrušeno, věc by se vrátila do fáze rozhodování o rozkladu, o němž by bylo již rozhodováno za zcela jiné skutkové a právní situace, tj. za situace, kdy již došlo k ukončení řízení o nápravných opatřeních.

Žalovaný dále vyjádřil nesouhlas s názorem žalobce o použití části druhé správního řádu na proces vyřízení žádosti o informace. S odkazem na důvodovou zprávu k zákonu č. 123/1998 Sb. uvedl, že správní řád se použije pouze v případě odepření zpřístupnění požadované informace. Proces předcházející vyřízení žádosti má být neformální. Žalovaný přitom souhlasil se žalobcem, že proces vyřízení žádosti o informace je veden jako jeden, a může vyústit buď ve zpřístupnění informace, nebo ve vydání rozhodnutí o odepření. Žalobce požadoval přerušení procesu směřujícího ke zpřístupnění informace, informace je však zpřístupňována v procesu, který aplikaci části druhé správního řádu nepředpokládá. Nadto je přerušení řízení podle § 64 odst. 1 správního řádu zásadně fakultativním institutem, kterého správní orgán může, ale nemusí využít. Dále žalovaný uvedl, že přerušit řízení lze pouze z důvodů uvedených v § 64 správního řádu. Podání žaloby proti rozhodnutí nadřízeného orgánu, které nabylo právní moci, není důvodem pro přerušení vyřizování žádosti o informace. Rozhodnutí soudu o žalobě nepředstavuje ani předběžnou otázku pro vyřízení žádosti o informace.

K námitce žalobce o protiústavnosti právní úpravy řízení o zpřístupnění informace podle zákona č. 123/1998 Sb. žalovaný uvedl, že má za to, že předmětná úprava je zcela v souladu s ústavními zákony.

K námitkám nesprávné aplikace § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. žalovaný uvedl, že odmítá názor, že důvod pro odepření poskytnutí informace spočívající v neskončeném správním řízení o přestupcích a jiných správních deliktech stále trvá. Předpoklady omezení práva na informace dle uvedeného ustanovení nejsou dány, neboť řízení o uložení nápravných opatření bylo již pravomocně skončeno a podání žaloby proti pravomocnému Rozhodnutí o nápravných opatřeních na tom nic nemění. Žalobcem předkládaný výklad, že smysl a účel ustanovení § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. vyžadují, aby toto ustanovení bylo aplikováno i na pravomocně skončená řízení, žalovaný odmítl s tím, že by se jednalo o nepřípustné rozšiřování výkladu zákona v situaci, kde je text zákona zcela jednoznačný. Při výkladu omezení práva na informace je třeba postupovat restriktivně, nikoliv extenzivně. Rozšíření výkladu dotčeného ustanovení i na řízení skončená tak není odůvodnitelné.

K námitkám žalobce, že existují další důvody pro odepření zpřístupnění požadovaných dokumentů, žalovaný uvedl, že vyjma důvodů, jež vedly k znečitelnění některých částí dokumentů, další důvody pro odepření poskytnutí dány nejsou. Poskytování kopií či skenů listin je v souladu s § 2 písm. a) zákona č. 123/1998 Sb., neboť toto ustanovení zakotvuje, že k poskytování informací může dojít „jakoukoli technicky proveditelnou formou“.

K námitce obejití podmínek pro nahlížení do spisu žalovaný uvedl, že tato otázka je již vyřešena judikaturou, podle níž právní úprava správního řádu ohledně nahlížení do spisu nevylučuje právo požádat o zpřístupnění dokumentů ze správního spisu na základě informačních zákonů. K námitce že žádost V. K. je šikanózní, žalovaný uvedl, že žádost o informace není třeba zdůvodňovat, zákon nevyžaduje, aby žadatel prokazoval zájem o životní prostředí. Tvrzení žalobce ohledně motivace žadatele označil žalovaný za nepodloženou spekulaci.

V závěru vyjádření žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

#### IV. Obsah spisového materiálu

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 23. 5. 2016 požádal V. K. ministerstvo životního prostředí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, o poskytnutí informací: (i) Zda ministerstvo provádělo v roce 2015 a/nebo 2016 kontrolu společnosti REMA Systém, a. s, (ii) zda v rámci kontroly uvedené v bodu 1, anebo i jiným způsobem, zjistilo ministerstvo nějaké nedostatky při zajištění zpětného odběru elektrozařízení nebo baterií a akumulátorů a/nebo jiná pochybení na straně společnosti REMA Systém, a. s., (iii) zda v rámci kontroly uvedené v bodu 1, anebo mimo takovou kontrolu, vyzval správní orgán společnost REMA Systém, a. s., k doplnění sběrné sítě nebo k odstranění nějakých nedostatků při zajišťování zpětného odběru nebo jí uložil opatření k nápravě, popřípadě, zda jí uložil nějakou sankci, (iv) zda ministerstvo provádělo v roce 2015 a/nebo 2016 kontrolu společnosti REMA Battery, s. r. o., (v) zda v rámci kontroly uvedené v bodu 4, anebo i jiným způsobem, zjistilo ministerstvo nějaké nedostatky při zajištění zpětného odběru elektrozařízení nebo

baterií a akumulátorů a/nebo jiná pochybení na straně společnosti REMA Battery, s. r. o., (vi) zda v rámci kontroly uvedené v bodu 4, anebo mimo takovou kontrolu, vyzval správní orgán společnost REMA Battery, s. r. o., k doplnění sběrné sítě nebo k odstranění nějakých nedostatků při zajišťování zpětného odběru nebo jí uložil opatření k nápravě, popřípadě, zda jí uložil nějakou sankci, a dále požádal o poskytnutí dokumentů (např. protokolů, rozhodnutí, výzvy), které vzešly z činností specifikovaných v bodech žádosti.

Většinu požadovaných informací ministerstvo V. K. poskytlo přípisem ze dne 25. 7. 2016, č. j. 36319/ENV/16. Dospělo přitom k závěru, že vzhledem k požadovaným informacím je třeba postupovat nikoliv podle zákona č. 106/1999 Sb., nýbrž podle zákona č. 123/1998 Sb.

Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2016, č. j. 51012/ENV/16, Ministerstvo životního prostředí odepřelo poskytnutí požadovaných informací v části týkající se poskytnutí Protokolu z dohledu nad činností kolektivního systému společnosti REMA Battery, s. r. o., ze dne 16. 2. 2016 a Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 6. 2016, č. j. 38404/ENV/16, jímž bylo uloženo zjednatí nápravy ve smyslu § 31p odst. 2 písm. a) zákona o odpadech, neboť se oba dokumenty týkají dosud neukončeného správního řízení. Ministerstvo poskytnutí informací odepřelo z důvodu uvedeného v § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb., vycházelo přitom z toho, že nápravné opatření má obdobný charakter jako sankce a ustanovení § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. tak lze aplikovat i na probíhající řízení o uložení nápravných opatření.

Rozhodnutím ze dne 16. 12. 2016, č. j. 3435/M16, 86290/ENV/16, ministr životního prostředí k rozkladu V. K. rozhodnutí č. j. 51012/ENV/16 o odepření poskytnutí informací zrušil a věc vrátil ministerstvu životního prostředí k novému projednání a rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že v rozhodnutí učiněná správní úvaha spočívající v aplikaci § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 na případ probíhajícího řízení o uložení nápravných opatření nebyla dostatečně odůvodněna. Bez řádného zdůvodnění nelze směřovat pojmy „uložení sankce“ a „uložení nápravného opatření“.

Proti rozhodnutí o rozkladu č. j. 3435/M16 podal žalobce dne 6. 2. 2017 k Městskému soudu v Praze žalobu, jež je vedena pod spisovou značkou 8A 33/2017 a o níž dosud nebylo pravomocně soudem rozhodnuto.

Dne 13. 3. 2017 Ministerstvo životního prostředí v rámci nového projednání žádosti o informace poskytlo V. K. Protokol a Rozhodnutí o nápravném opatření, a to s dílčími znečitelněnými údaji, neboť správní řízení, jehož se uvedené dokumenty týkají, bylo již dne 8. 12. 2016 pravomocně skončeno. Současně rozhodnutím ze dne 13. 3. 2017, č. j. 18535/ENV/17, ministerstvo rozhodlo o odepření poskytnutí V. K. některých informací obsažených v Protokolu a v Rozhodnutí o nápravném opatření (znečitelněné údaje) z důvodu, že poskytnutí těchto údajů vylučují předpisy o ochraně osobních údajů nebo individuálních údajů a o ochraně osobnosti a předpisy a ochraně obchodního tajemství.

## V. Posouzení věci soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě žádal pouze o určení toho, že zásah byl nezákonný, rozhodoval Městský soud v Praze podle § 87 odst. 1 věta za středníkem s. ř. s. na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Vzhledem k tomu, že žalobce výslovně vyjádřil souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný k výzvě soudu o nařízení ústního jednání nepožádal, postupoval Městský soud v Praze podle § 51 odst. 1 s. ř. s., a rozhodl o podané žalobě bez nařízení ústního jednání.

*a/ Postup po zrušení rozhodnutí o odepření poskytnutí informace a před poskytnutím informace*

V první části žaloby žalobce nejprve brojil proti postupu žalovaného vedoucího k částečnému poskytnutí informací (Protokolu a Rozhodnutí o nápravných opatřeních), v němž žalobce spatřuje nezákonný zásah, a k částečnému odepření poskytnutí informací (znečitelněné pasáže v poskytnutých dokumentech). Podle žalobce měl žalovaný poté, co jeho původní rozhodnutí o (úplném) odepření poskytnutí Protokolu a Rozhodnutí o nápravných opatřeních bylo k rozkladu žadatele zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání věci, toto nové projednání přerušit podle § 64 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 57 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), protože žalobce podal proti rozhodnutí o rozkladu žalobu podle § 65 s. ř. s. Žalovaný proto podle žalobce měl řízení přerušit do rozhodnutí soudu o této žalobě.

K posouzení této námitky je třeba vyjasnit vztah mezi zákonem č. 123/1998 Sb. a správním řádem, respektive vymežit, kdy se na postupy podle zákona č. 123/1998 Sb. aplikují ustanovení správního řádu. Tento vztah je upraven v ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 123/1998 Sb., podle kterého se předpisy o správním řízení – správní řád – použijí při řízení podle § 9 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 123/1998 Sb. a k počítání lhůt. Ustanovení § 9 zákona č. 123/1998 Sb. přitom upravuje rozhodování o odepření poskytnutí informace. Ustanovení správního řádu se tak začínají aplikovat od okamžiku vydání rozhodnutí o odepření poskytnutí informace, resp. veskrze pouze na vydání tohoto rozhodnutí. Bude tak třeba aplikovat zejména ustanovení správního řádu upravující náležitosti správního rozhodnutí ustanovení upravující jeho doručování a další ustanovení, jejichž užití je pro vydání rozhodnutí nezbytné (např. § 27 až 34). Postupem *a contrario* z ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 123/1998 Sb. a z účelu zákona č. 123/1998 Sb., kterým je pokud možno rychlé a bezformální zpřístupňování informací, tedy soud dovodil, že na postup rozhodování o podané žádosti se správní řád (s výjimkou ustanovení o základních zásadách činnosti správních orgánů) nepoužije.

Zrušením rozhodnutí povinného subjektu o odepření poskytnutí informace odvolacím orgánem, resp. orgánem rozhodujícím o rozkladu jako v projednávaném případě, se přitom věc do stadia rozhodování o podané žádosti o poskytnutí informace vrací. Povinný subjekt proto v tomto stadiu řízení institut přerušení řízení podle § 64 správního řádu vůbec nemohl využít.

Soud považuje za vhodné konstatovat, že i kdyby byl možný postup podle § 64 správního řádu, jedná se o ustanovení, které správnímu orgánu neukládá povinnost řízení přerušit, pouze mu dává možnost tak učinit. Na přerušení řízení v nyní posuzované věci tak není právní nárok, jde o otázku vhodnosti postupu v řízení vedeném správním orgánem. Z tohoto důvodu nelze žalobci přisvědčit v názoru, že nepřerušení řízení podle § 64 správního řádu může samo o sobě založit nezákonnost úkonů správního orgánu v pokračujícím nepřerušném řízení.

*b/ Námitka protiústavnosti právní úpravy poskytování informací*

Žalobce poukázal na „*zcela zvláštní povahu řízení o zpřístupnění informace*“ podle zákona č. 123/1998 Sb., která spočívá v tom, že zatímco v případě, kdy dochází k odepření, případně částečnému odepření, poskytnutí informace, vydává o tomto odepření povinný subjekt rozhodnutí. V případě, kdy dojde povinný subjekt k závěru, že nejsou dány žádné důvody pro odepření, informaci poskytne faktickým úkonem a žádné rozhodnutí nevydává. Tím, že tak o poskytnutí informace není vydáváno rozhodnutí, se dotčená osoba proti takovému rozhodnutí nemůže bránit odvoláním, a proto je podle žalobce dotčené osobě odepřena ochrana dvojinstančnosti, tj. práva na nápravu vad prvoinstančního rozhodnutí. Současně se dle žalobce dotčená osoba ocitá ve zcela nerovném postavení vůči žadateli o informaci.

Je zřejmé, že žalobce neústavnost spatřuje přímo ve skutečnosti, že se o poskytnutí informace nevydává správní rozhodnutí, neboť aby vůbec bylo možné uvažovat o podání odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, musí být nějaké prvoinstanční rozhodnutí vydáno.

Otázku ústavnosti právní úpravy spočívající v poskytování informací faktickým úkonem je oprávněn řešit za splnění dalších zákonných podmínek pouze Ústavní soud. Městský soud v Praze má za to, že zákonodárce touto úpravou sleduje legitimní účel, kterým je, aby informace byly pokud možno poskytovány rychle a bezformálně. Danou úpravu tak zákonodárce zvolil právě proto, aby ústavní úpravu, a to konkrétně článek 35 odstavec 2 Listiny základních práv a svobod, naplnil, soud proto neshledal důvody pro předložení věci Ústavnímu soudu.

Právo na informace o životním prostředí podle článku 35 odst. 2 Listiny, shodně jako „obecné“ právo na informace podle článku 17 odst. 5 Listiny, se může ocitnout – a velmi často se ocitá – v konfliktu s jinými ústavně zaručenými právy jiných osob, typicky osob, jichž se poskytovaná informace týká. Právní úprava poskytování informací proto musí být taková, aby umožňovala vyvažování těchto práv v jednotlivých konkrétních případech, aby práva žadatele generálně zcela nenegovala práva osoby dotčené poskytnutím informace, tj. aby se dotčená osoba neocitala, jak namítá žalobce, ve zcela nerovném postavení vůči žadateli.

Zákon č. 123/1998 Sb. za tímto účelem vymezuje důvody – sledující právě ochranu dotčené osoby, pro něž je třeba poskytnutí informace žadateli odepřít (zejm. § 8 odst. 1). Současně judikatura správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012 – 62, dostupný stejně jako dále citovaná rozhodnutí tohoto soudu i na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)) vyložila, že osoby, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny, mají práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů. Vztahuje se tak na ně zejména ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Z ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu tak vyplývá především povinnost povinného subjektu informovat bez zbytečného odkladu tyto osoby, že hodlá poskytnout informace, které se jich mohou dotknout, a právo dotčených osob se k tomu vyjádřit. Je pak na povinném subjektu, aby vyjádření dotčených osob reflektoval a vyvodil z něj případně důsledky pro svůj další postup.

V projednávané věci je nepochybné, že žalovaný těmto povinností dostal, když žalobce jako osobu, již se požadované informace týkají, o žádosti o informace vyrozuměl a umožnil mu k předmětu žádosti se vyjádřit. Je také nepochybné, že žalovaný k právu žalobce



na vyjádření nepřístupoval pouze jako k nezbytné formalitě, nýbrž z postupu žalovaného a zejména z odůvodnění rozhodnutí o částečném odepření poskytnutí informací č. j. 1835/ENV/17 je patrné, že žalovaný vyjádření žalobce náležitě zohlednil. Uvedené lze demonstrovat na znečitelných údajích v poskytnutém Protokolu a Rozhodnutí o nápravných opatřeních, kdy žalovaný z velké části vyhověl požadavkům žalobce na znepřístupnění určitých informací.

Tím, že by o poskytnutí požadované informace bylo vydáváno rozhodnutí, shodně jako je vydáváno rozhodnutí o odepření poskytnutí informace, by došlo pouze k omezení ústavně zaručeného práva na informace, neboť rozhodování o poskytování informací by se stalo mnohonásobně delším a podstatně formalizovanějším, aniž by však současně došlo ke zvýšení ochrany práv osob dotčených poskytnutím informace, neboť informace by spolu s takovým rozhodnutím stejně již byla poskytnuta a možnost dotčené osoby podat proti takovému rozhodnutí odvolání by na tom již ničeho nemohla zvrátit. Pokud by poskytování informací vydáváním rozhodnutí mělo být dotčené osobě ku prospěchu, musela by být právní úprava konstruována tak, že by nejprve povinný subjekt vydal rozhodnutí o poskytnutí informace, aniž by současně s ním ihned poskytl informaci samotnou, a dotčené osobě by byla dána možnost podat proti takovému rozhodnutí odvolání a následně případně i žalobu ve správním soudnictví podle ustanovení § 65 s. ř. s. Taková právní úprava by však již představovala neúnosné omezení ústavně zaručeného práva na informace, respektive jeho faktické znemožnění.

*c/ K aplikaci § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb.*

Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vyložil, že *[p]oskytnutí informace by mohlo být podle okolností nezákonným zásahem povinného subjektu do práva toho, o němž se informace poskytuje, na informační sebeurčení (...). Povinný subjekt jedná při poskytování informace jako správní orgán (v materiálním smyslu), neboť na základě kogentní normy veřejného práva vykonává svoji pravomoc tím, že žadateli poskytne informaci, kterou mu zákon ukládá poskytnout. Poskytne-li informaci, kterou mu zákon poskytnout neumožňuje, a zároveň takovéto poskytnutí bude představovat zásah do práv konkrétní osoby (...), může se dotčená osoba bránit zásahovou žalobou (...).* (Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012 - 62).

Z uvedené citace vyplývá, že klíčovou podmínkou nezbytnou pro to, aby poskytnutí informace mohlo představovat nezákonný zásah povinného subjektu do práv toho, o němž se informace poskytuje, je, že povinný subjekt poskytl informaci, kterou mu zákon poskytnout neumožňuje. Poskytnutí informace, kterou povinný subjekt podle zákona poskytnout musí, sice dotčená osoba, jíž se poskytnutá informace týká, může subjektivně pociťovat negativně, nicméně o *nezákonném* zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. v takovém případě nelze hovořit.

V projednávané věci spatřuje žalobce zákonný podklad, který znemožňuje povinnému subjektu poskytnout požadované informace, v ustanovení § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. Žalobce ve své argumentaci požaduje, aby uvedené ustanovení, jež povinnému

subjektu umožňuje, a to pouze fakultativně, odepřít informaci, která se týká *neukončeného řízení a nepravomocných rozhodnutí o přestupcích a jiných správních deliktech*, bylo aplikováno na situaci pravomocného rozhodnutí o uložení nápravných opatření a na situaci vydaného protokolu o dohledu. Soud takovou argumentaci neakceptoval z následujících důvodů:

Zaprvé je třeba zdůraznit, že jakákoli možná omezení poskytování informací je třeba vykládat zásadně restriktivním způsobem. „*Opačný postup, tedy extenzivní výklad podmínek, za kterých zákon o svobodném přístupu k informacím umožňuje právo na poskytnutí informací omezit a informace neposkytnout, by směřoval proti vlastnímu smyslu a účelu práva na informace.*“ (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 29A 55/2013 - 50) Ač se uvedený rozsudek týkal výkladu zákona č. 106/1999 Sb., totožná zásada se nepochybně uplatní i v případě omezení poskytování informací podle zákona č. 123/1998 Sb. (Srov. recitál 16 směrnice 2003/4/ES o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí, podle něhož: „*Důvody pro odmítnutí je nezbytné vykládat restriktivním způsobem, v němž je potřebné zvážit veřejný zájem, kterému poskytnutí slouží, proti zájmu, kterému slouží odmítnutí.*“). I kdyby ustanovení § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. připouštělo dvě rovnocenné varianty výkladu, musel by se soud v souladu s uvedenou zásadou restriktivního výkladu přiklonit k interpretaci zasahující do práva na informace v menším rozsahu.

Dále soud poukazuje na to, že znění § 8 odst. 2 písm. c) je zcela jednoznačné, když hovoří o informacích o neukončených řízeních a nepravomocných rozhodnutích, a to ještě nikoli o informacích o všech správních řízeních a rozhodnutích v nich vydaných, nýbrž pouze o řízeních a rozhodnutích o přestupcích a jiných správních deliktech.

Protokol charakter takovéto informace zcela jednoznačně postrádá. Ministerstvo životního prostředí provedlo na základě § 71 odst. 1 písm. v) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dohled nad činností kolektivního systému provozovaného žalobcem. Postupovalo přitom podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), a o kontrolních zjištěných vystavilo Protokol. Ač není vyloučeno, že se kontrolní protokol posléze stane podkladem pro zahájení správního řízení o uložení sankce za porušení povinnosti, proces kontroly podle zákona o kontrole sám o sobě nemá charakter správního řízení, které by směřovalo k vydání správního rozhodnutí. Proces kontroly tak nemůže představovat neukončené řízení o přestupku a jiném správním deliktu ve smyslu ustanovení § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. Stejně tak Protokol nepochybně není rozhodnutím o přestupku a jiném správním deliktu ve smyslu téhož zákonného ustanovení. Důvod pro odepření poskytnutí informace zakotvený v ustanovení § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. tak ve vztahu k Protokolu vůbec není možné účinně uplatnit.

Soud dále podotýká, že zákon č. 123/1998 Sb. neobsahuje žádné ustanovení obdobné ustanovení obsaženému v § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, podle něhož by povinný subjekt byl povinen odepřít poskytnutí informací, které povinný subjekt získal při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti nebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím. Uvedené však nevylučuje, že k odepření poskytnutí kontrolního protokolu, respektive jeho části, může dojít na základě jiných důvodů uvedených v zákoně č. 123/1998 Sb., tj. zejména proto že poskytnutí budou vylučovat předpisy o ochraně utajovaných informací, o ochraně osobních údajů, o ochraně duševního vlastnictví nebo o ochraně

obchodního tajemství (viz ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 123/1998 Sb.), k čemuž ostatně žalovaný v projednávané věci přistoupil znečitelněním některých částí Protokolu a žalobce v tomto směru nic nenamítl.

Pokud se tak jedná o zpřístupněný Protokol, soud dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že zákon č. 123/1998 Sb. neumožňoval žalovanému jej neposkytnout, jinými slovy žalovaný jako povinný subjekt jej k žádosti poskytnout musel (s dílčími anonymizovanými částmi), nemůže jeho poskytnutí žadateli představovat nezákonný zásah ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s.

Z jednoznačnosti jazykového znění ustanovení § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. a výše uvedené zásady restriktivního výkladu důvodů omezení poskytování informací pak vyplývá, že důvod zakotvený v § 8 odst. 2 písm. c) není možné vztáhnout ani na pravomocné Rozhodnutí o nápravných opatřeních. Pravomocné rozhodnutí o uložení nápravných opatření zcela jasně není nepravomocným rozhodnutím o přestupku či jiném správním deliktu.

Nadto je třeba upozornit, že oproti jiným důvodům omezení poskytování informací (typicky důvodům zakotveným v § 8 odst. 1 zákona č. 123/1998 Sb., tj. ochrany osobnosti, osobních údajů, ochrany obchodního tajemství, ochrany duševního vlastnictví) důvod zakotvený v § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. nesleduje jako primární účel chránit neposkytnutím informací dotčenou osobu, konkrétně účastníka probíhajícího řízení o přestupku či jiném správním deliktu, nýbrž toto ustanovení sleduje primárně veřejný zájem, jímž je, aby nedošlo ke zmaření nebo ohrožení účelu probíhajícího řízení. Ustanovení § 8 odst. 2 písm. c) tak sleduje primárně ochranu řízení samotného. Tato skutečnost se projevuje na jednu stranu v tom, že důvod dle § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. je důvodem pouze fakultativním, a je tak v každé konkrétní věci na povinném subjektu, aby uvážil, zda poskytnutím konkrétní informace může být účel probíhajícího řízení zmařen či ohrožen. A dále se tato skutečnost projevuje v tom, že důvod podle § 8 odst. 2 písm. c) je z podstaty věci důvodem pouze dočasné povahy. Použitím slov „*neukončených řízení*“ a „*nepravomocných rozhodnutí*“ zákonodárce zcela jasně vyjádřil, do kterého okamžiku je možné tento důvod využít.

Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že žalovaný jako povinný subjekt nemohl – s výjimkou odepření dílčích znečitelněných údajů z jiných důvodů pro odepření poskytnutí informací uvedených v zákonu č. 123/1998 Sb. - poskytnutí Rozhodnutí o nápravných opatřeních žadateli odepřít z důvodu uvedeného v § 8 odst. 2 písm. c) dotčeného zákona. Poskytnutím tohoto dokumentu se proto žalovaný nedopustil nezákonného zásahu ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s.

*d/ Námitka existence dalších důvodů pro odepření zpřístupnění dokumentů*

Žalobce namítl, že jsou dány i další důvody pro odepření poskytnutí požadovaných dokumentů.

Zprvė žalobce poukázal na neexistenci práva na zpřístupnění listin. Z § 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. podle žalobce vyplývá, že ačkoliv tento zákon zakládá právo na zpřístupnění písemností, je taková forma omezena na přímé nahlížení do nich či pořizování výpisů, opisů nebo kopií, a to za účasti žadatele v sídle či jiných prostorách povinných subjektů. Přímé zaslání písemností žadateli tak podle žalobce možné není.

Této argumentaci soud nemohl přisvědčit. Podle § 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. se zpřístupňováním informací rozumí jejich poskytování jakoukoliv technicky proveditelnou formou jednotlivým právnickým nebo fyzickým osobám, jež o ně požádaly, přímé nahlížení do písemností nebo jiných souborů informací, pořizování výpisů, opisů nebo kopií žadatelem v sídle nebo v jiných prostorách povinných subjektů a informování o způsobech a metodách získání jednotlivých informací. Z citovaného ustanovení je patrné, že kromě žalobcem zmíněného přímého nahlížení a pořizování výpisů, opisů či kopií v sídle nebo jiných prostorách povinného subjektu, povinné subjekty informace poskytují jakoukoli technicky proveditelnou formou. Za takovou formu je třeba považovat mj. zaslání kopie požadovaného dokumentu, resp. kopie dokumentu obsahujícího požadovanou informaci na emailovou adresu žadatele, jako to učinil správní orgán v projednávané věci. Bylo by zjevně nesmyslné a odporující účelu zákona č. 123/1998 Sb. trvat na tom, aby se žadatelé pro získání požadovaných informací osobně dostavovali do sídla či jiných prostor povinných subjektů.

Zadruhé žalobce namítal obcházení zákonných podmínek pro zpřístupnění správního spisu. Zpřístupnění písemností týkajících se správního řízení je dle žalobce právem, které podle § 38 správního řádu náleží jen účastníkovi řízení, případně osobám, které prokáží právní zájem nebo jiný vážný důvod. Žadatel přitom není účastníkem předmětného řízení o uložení nápravných opatření, ani neprokázal právní zájem či jiný vážný důvod. Zpřístupnění dokumentů žadateli tak znamenalo obehnutí podmínek stanovených správním řádem.

Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Jednak je třeba uvést, že zákon č. 123/1998 Sb. v ustanovení § 2 písm. a) bodu 6. s poskytováním informací, které vypovídají o správních řízeních ve věcech životního prostředí, výslovně počítá. Za informaci vypovídající o správním řízení lze nepochybně označit mj. rozhodnutí, jímž se dané správní řízení končí. Nadto je třeba zdůraznit, že ač zákon č. 123/1998 Sb. představuje obecnou normu, pokud jde o přístup k informacím o životním prostředí, toto nevylučuje, aby určité otázky byly pro vymezený okruh právních vztahů a subjektů řešeny v jiných právních předpisech, např. v ustanovení § 38 správního řádu.

Z § 38 správního řádu vyplývá, že účastníci řízení a jejich zástupci, a prokáže-li právní zájem či jiný vážný důvod, pak i jiná osoba, mohou získat informace o řízení před správními orgány nahlížením do spisu. Ustanovení § 38 správního řádu přitom upravuje maximální možnou šíři tohoto oprávnění, tj. právo nahlížet do spisu v celém jeho rozsahu, a aniž by nahlížející osoba musela jakkoli specifikovat obsah informací, které hodlá ve spisu nalézt. V takto široce koncipovaném oprávnění přístupu ke spisu, ustanovení § 38 správního řádu vylučuje aplikaci zákona č. 123/1998 Sb. Tento závěr ale nemůže vyloučit užší přístup jiných osob ke konkrétním požadovaným informacím obsaženým ve správním spisu za podmínky, že poskytnutí požadované informace není zákonem omezeno.

Závěrem žalobce namítl, že žádost o informace má šikanózní povahu, neboť ze žádosti žadatele není patrný jakýkoli zájem o životní prostředí nebo vliv činnosti žalobce na něj, hlavní motivací žadatele bylo poškození žalobce zveřejněním závěrů žalovaného, zneužití informací pro komerční účely či snaha o ovlivnění správního řízení.

Soud ani této námitce nepřisvědčil, Zákon č. 123/1998 Sb. nevyžaduje, aby byla žádost o poskytnutí informace jakkoli zdůvodňována, žadatel proto nemusí nikterak prokazovat zájem o životní prostředí. Žalobcovy obavy ohledně zneužití práva na informace jsou pak pouze v rovině ničím nepodložených spekulací.

## VI. Závěr a náklady řízení

Městský soud v Praze uzavírá, že podle § 8 odstavce 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. může být žadateli zpřístupnění informace odepřeno, jestliže se žadatel domáhá informací opatřovaných v rámci neukončeného řízení v řízení přípravném trestním, přestupkovém či v řízení o jiném správním deliktu. V nyní posuzované věci byly předmětem žádosti žadatele o poskytnutí informace *Protokol z dohledu nad činností kolektivního systému společnosti REMA Battery, s. r. o. ze dne 16. 2. 2016*, a *Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 6. 2016, č. j. 38404/ENV/16, 2035/720/16*, jímž bylo společnosti REMA Battery, s. r. o., uloženo zjednatí nápravy ve smyslu § 31p odst. 2 písm. a) zákona o odpadech. Kontrolní protokol, sepsaný podle § 12 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu, požívá ochrany v podobě povinnosti mlčenlivosti podle § 20 téhož zákona.

Zveřejňování co nejvíce potřebných informací o činnosti veřejné správy je dlouhodobým trendem. S dobrovolným zveřejňováním informací nad rámec zákonných povinností ostatně počítá zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (§ 5 odst. 7), samozřejmě při respektování omezení přístupu k některým informacím. Zveřejňování informací o výsledcích kontrol přispívá nejen k větší informovanosti veřejnosti a transparentnosti této činnosti veřejné správy, ale napomáhá i prevenci a poskytuje určitou zpětnou vazbu sloužící k zefektivnění kontrol či úpravě právní regulace.

Zveřejňování informací o výsledcích kontrol se nesmí dostat do kolize s jinými právem chráněnými zájmy (ochrana utajovaných informací, osobních údajů, osobnosti a dobré pověsti, presumpce neviny, ochrana obchodního tajemství apod.). Proto kontrolní řád hovoří o zveřejňování obecných informací o výsledcích kontrol, na rozdíl od poskytování i konkrétních výsledků kontrol včetně protokolů o kontrole na požádání jiným orgánům, které to potřebují pro výkon své působnosti (§ 25 odst. 3 kontrolního řádu).

Vzhledem k různorodosti kontrol stanoví kontrolní řád pouze minimální společné požadavky na zveřejňování informací o kontrolách, a to jejich nanejvýše roční periodicitu a zveřejnění informací způsobem umožňujícím dálkový přístup, tedy na internetu. Přísnější či podrobnější požadavky mohou stanovit zvláštní zákony nebo interní předpisy kontrolního orgánu či věcně příslušného ústředního správního úřadu.

Informace o konkrétní kontrole či kontrolách může kdokoli získat klasickou žádostí o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, příp., jde-li podle obsahu o informaci o životním prostředí, podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí; samozřejmě s vyloučením informací, na něž se vztahují zákonné důvody omezení přístupu k informacím podle příslušného informačního zákona.

Umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným zákonem č. 106/1999 Sb. není porušením povinnosti mlčenlivosti podle § 20 kontrolního řádu (a podobně povinnosti mlčenlivosti podle § 15 odst. 3 správního řádu a povinnosti mlčenlivosti uložené dalšími zákony). Výslovně to stanoví § 19 zákona č. 106/1999 Sb. Zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí sice podobné ustanovení neobsahuje, není ale pochyb, že ustanovení § 19 zákona č. 106/1999 Sb. je v případě žádostí o informace o životním prostředí třeba aplikovat analogicky.

Zákon č. 106/1999 Sb. obsahuje ve vztahu k informacím souvisejícím s kontrolní činností zvláštní ustanovení § 11 odst. 3. Podle něj informace, které získal povinný subjekt od

třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.

Zákon č. 123/1998 Sb. speciální ustanovení o poskytování (neposkytování) informací z kontrolní činnosti nemá. Žádost o kopii protokolu o kontrole či poskytnutí jiných dokumentů (informací) z kontrolní činnosti je třeba vyřizovat v souladu se zákonem stanovenými důvody odepření zpřístupnění informací.

Zákonnými důvody neposkytnutí protokolu o kontrole či jeho částí nebo jiných požadovaných dokumentů souvisejících s kontrolou může podle obou informačních zákonů v zásadě být např. pravomocně neukončené (sankční) správní řízení navazující na kontrolu (v němž je protokol o kontrole podkladem), ochrana osobních údajů, ochrana osobnosti, ochrana obchodního tajemství apod.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 4As 203/2014 – 28, kontrolní zjištění uvedená v kontrolním protokolu vyhotoveném v rámci kontroly prováděné podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, je třeba považovat za informace vzniklé vlastní činností povinné osoby, na které se nevztahuje výlučka podle § 11 odstavce 3 věty první zákona č. 106/1999 Sb. Uvedené závěry podle názoru městského soudu dopadají i na právní úpravu zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu.

Nejvyšší správní soud v odůvodnění naposledy citovaného rozsudku dále uvedl, že se zabýval otázkami týkajícími se práva na svobodný přístup k informacím ve vztahu k ochraně informací již v celé řadě případů. Zákon o svobodném přístupu k informacím je jedním z prostředků kontroly výkonu veřejné moci. Aby tento zákon mohl naplňovat svůj účel – umožnil veřejnosti přístup zpravidla ke všem informacím týkajícím se působnosti povinných subjektů (§ 2 citovaného zákona) - je obecně stanovená mlčenlivost zaměstnanců veřejné moci prolomena ustanovením § 19 citovaného zákona ve prospěch poskytování informací. Dovedl tak již v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1As 28/2010 - 86, publikovaném pod č. 2128/2010 ve Sbírce NSS, podle něhož „[s]třet práva na informace a povinnosti zachovávat mlčenlivost je výslovně řešen v § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím. Poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost. [...] Informace, na něž se vztahuje povinnost zachovávat mlčenlivost, lze však poskytnout pouze tehdy, jestliže tomu nebrání některý z důvodů odepření informací (např. ochrana utajovaných informací, ochrana osobnosti, soukromí a osobních údajů, ochrana obchodního tajemství, ochrana důvěrnosti majetkových poměrů, další omezení dle § 11 zákona)“ (dále k této problematice srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 2As 132/2011 - 121). Důvodem pro odepření informace proto nemůže být pouhé konstatování povinnosti zachovávat mlčenlivost, ale musí jím být jiný zákonný důvod omezující poskytování informací.

Jednou z těchto výjimek je i ustanovení § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Vztah tohoto zákonného omezení a § 19 citovaného zákona vyjasnil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2013, č. j. 2As 66/2013 - 77, podle kterého „[u]stanovení § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím je úpravou obecnou, která upravuje generální prolomení povinnosti zachovávat mlčenlivost. Střet práva na informace a povinnosti zachovávat mlčenlivost je tak výslovně vyřešen ve prospěch poskytování informací.

*Nicméně, tato obecná úprava je modifikována právě speciálním ustanovením § 11 odst. 3 uvedeného zákona, které za splnění v něm stanovených podmínek toto obecné pravidlo odsouvá stranou [...] V tomto případě se nejedná o porušení ústavního práva na informace, jak to dovodil krajský soud, ale o zákonem stanovený speciální důvod odepření poskytnutí informací“ [srovnej i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 1As 73/2013 - 36, k vymezení vztahu § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 téhož zákona a komentář Furek, A. Rothanzl, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy: komentář. 2. vyd. Praha: Linde 2012. s. 428.]. Výjimka v § 11 odst. 3 je tak způsobila při naplnění vymezených podmínek vyloučit právo na poskytnutí informací.*

Podle § 8 odstavec 5 zákona č. 123/1998 Sb. není porušením práva na ochranu osobnosti poskytnutí informace o původci činnosti znečišťující nebo jinak ohrožující nebo poškozující životní prostředí obsažené v pravomocném rozhodnutí o trestném činu, přestupku nebo jiném správním deliktu. I z uvedeného ustanovení je zřejmé, že v případě právní úpravy poskytování informací podle zákona č. 123/1998 Sb. zřetelně převažuje obecný zájem na zpřístupnění informací o působení podnikatele na životní prostředí a veřejné kontrole provozních vlivů nad zájmem podnikatele na utajení takových vlivů.

V nyní posuzované věci není pochyb o tom, že jak *Protokol z dohledu nad činností kolektivního systému společnosti REMA Battery, s. r. o. ze dne 16. 2. 2016*, tak i *Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 6. 2016, č. j. 38404/ENV/16, 2035/720/16*, mají svůj původ v provedené kontrole u žalobce podle kontrolního řádu. Podle § 12 kontrolního řádu byli pracovníci kontroly povinni sepsat o kontrole kontrolní protokol. Ohledně zjištěných skutečností byli kontrolní pracovníci vázáni mlčenlivostí podle § 20 kontrolního řádu. Uvedená výjimka z povinnosti poskytovat informace se ale podle věty druhé § 11 odstavec 3 zákona č. 106/1999 Sb. nevztahuje na informace, které povinný subjekt vytvořil vlastní činností. Podle důvodové zprávy k novele zákona č. 106/1999 Sb., provedené zákonem č. 61/2006 Sb., povinný subjekt za podmínek stanovených v zákoně neposkytne informace, které získal od třetí osoby, ale naopak v souladu se zákonem poskytne informace, které na základě svých zjištění, informací od třetích osob (včetně osoby kontrolované) sám vytvořil. Tato povinnost se týká především samotného jádra kontrolní, dozorové, dohledové či obdobné činnosti, tedy závěrů, zda, kým a jakým způsobem byly porušeny právní či jiné předpisy a normy, jejichž kontrola či dohled na jejich dodržování je povinnému subjektu svěřena, popřípadě jaká nápravná či sankční opatření byla uložena. Za informace poskytované podle zákona č. 106/1999 Sb. (a analogicky i podle zákona č. 123/1998 Sb. – poznámka soudu) je nutné považovat též informace o postupu povinného subjektu, neboť i ty vytvořil povinný subjekt svojí činností. Pokud má tedy povinný subjekt informace o tom, že jeho pracovníci provedli kontrolu a její závěry, obě tyto informace vznikly jeho činností, je tudíž povinen je zpřístupnit.

Na základě všech výše uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť ji neshledal důvodnou.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo

na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

### **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Praze dne 26. října 2017

JUDr. Hana V e b e r o v á v. r.  
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:  
Zuzana Lazecká